

Stanisław Koziej

Sztuka bezpieczeństwa jako poszerzona formuła sztuki wojennej i celowość rozwinięcia Akademii Sztuki Wojennej w Akademię Sztuki Bezpieczeństwa

W XXI wieku mamy do czynienia z przyspieszonym poszerzaniem się problematyki bezpieczeństwa narodowego i międzynarodowego o różnorodne kwestie pozamilitarne. Wobec tego zasadne staje się wprowadzenie do studiów strategicznych i nauk o bezpieczeństwie nowego pojęcia „sztuka bezpieczeństwa” jako poszerzonego odpowiednika używanego od wieków pojęcia „sztuka wojenna” obejmującego kwestie wyłącznie zbrojnego wymiaru bezpieczeństwa.

Sztukę bezpieczeństwa można określić jako teorię i praktykę formułowania i realizowania strategicznych koncepcji bezpieczeństwa danych podmiotów politycznych (państw, organizacji międzynarodowych) oraz operacyjnych planów funkcjonowania i preparacyjnych (przygotowawczych) programów rozwoju ich systemów bezpieczeństwa. W takiej konwencji terminologicznej sztuka wojenna jest oczywiście częścią sztuki bezpieczeństwa – zob. szkic nr 1 (nieco więcej na temat zmieniających się warunków i treści bezpieczeństwa w XXI wieku: <https://koziej.pl/wp-content/uploads/2023/12/Bezpiecze%C5%84stwo-w-warunkach-II-zimnej-wojny.pdf>).

Szkic1. Sztuka bezpieczeństwa a sztuka wojenna – treści i relacje

W związku z tym warta rozważenia jest koncepcja rozwoju obecnej Akademii Sztuki Wojennej w Akademię Sztuki Bezpieczeństwa. Taka uczelnia jest w Polsce potrzebna jako naukowy i dydaktyczny ośrodek zajmowania się bezpieczeństwem zintegrowanym (transsektorowym, wielodomenowym), uzupełniający uczelnie resortowe w zakresie badań i edukacji na poziomie problematyki międzyresortowej i ponadresortowej, w tym świadczenia eksperckiego wsparcia dla struktur państwa odpowiedzialnych za kierowanie bezpieczeństwem narodowym.

Jest to też okazja, by poprzez „ucieczkę do przodu” wyprowadzić uczelnię w Rembertowie z jej stanu ukształtowanego odwrotnie do poszerzających (ekspansywnych) i integracyjnych tendencji rozwoju spraw bezpieczeństwa narodowego i międzynarodowego, w jakim znalazła się po likwidacji Akademii Obrony Narodowej i powołaniu Akademii Sztuki Wojennej (jako że sztuka wojenna jest zakresowo węższą kategorią niż obrona narodowa, nie mówiąc już o bezpieczeństwie narodowym). Powrót do formuły Akademii Obrony Narodowej byłby ruchem we właściwym kierunku, ale krokiem zbyt krótkim, jak na potrzeby dynamicznie zmieniającego się środowiska bezpieczeństwa i wyzwań zeń wynikających. Lepiej dokonać swoistego przeskoku koncepcyjno-organizacyjnego, by szybciej podążać, a gdzie się da – wyprzedzać praktyczne procesy integracyjne w dziedzinie bezpieczeństwa międzynarodowego i narodowego. Przykładowy ideowy zarys struktury takiej uczelni – szkic nr 2.

Szkic 2. Ramowa struktura Akademii Sztuki Bezpieczeństwa

=====